

Konwencja Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (Konwencja Stambulska): Pytania i odpowiedzi

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

Przemoc wobec kobiet to zjawisko strukturalne i globalne, które nie zna granic społecznych, ekonomicznych ani państwowych. Jest to poważne naruszenie praw człowieka, nadal powszechnie nie objęte sankcjami prawnymi. Każdego dnia w Europie kobiety są ofiarami znęcania się psychicznego i fizycznego w „zaczysu” ich własnych domów, są ofiarami nękania, są prześladowane, gwałcone, okaleczane, zmuszane przez swoje rodziny do małżeństwa, czy sterylizowane wbrew swojej woli. Przykłady przemocy wobec kobiet są niewyczerpane, a ich ofiary niezliczone. Krajowe i europejskie badania sondażowe oraz kampanie podnoszące świadomość pokazały, jak szeroko rozprzestrzeniona jest przemoc domowa i seksualna. Pojawienie się ruchu *#MeToo* w całej Europie rzuciło światło na zasięg zjawiska wykorzystywania seksualnego kobiet i trudności, jakie napotykają kobiety, by mu się otwarcie przeciwstawić. Wiele kobiet za bardzo boi się, bądź wstydzi, by szukać pomocy, czasami płacąc za milczenie swoim życiem. Te, które o tym otwarcie mówią, nie zawsze są wysłuchiwane. Przemoc domowa jest kolejną zbyt powszechną formą przemocy, która dotyczy głównie kobiety, ale także mężczyzn, dzieci i osoby starsze. Niewielu sprawców trafia przed sąd, jeszcze mniej zostaje skazanych.

■ Pełnią wiodącą rolę w zakresie ochrony praw człowieka, Rada Europy przyjęła Konwencję o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej (znaną jako Konwencja Stambulska). Konwencja Stambulska jest szeroko uznawana za najdalej idący instrument prawny w zakresie zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej jako naruszenia praw człowieka. Od czasu otwarcia do podpisu w 2011 roku konwencja zdobyła znaczące poparcie na wszystkich poziomach: krajowym, władz regionalnych i lokalnych, społeczeństwa, parlamentów, innych krajowych, regionalnych i międzynarodowych organizacji ochrony praw człowieka, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, mediów i środowisk akademickich. Otrzymała krajowe i międzynarodowe nagrody za wizję ochrony kobiet i dziewcząt przed przemocą.

■ Konwencja weszła w życie w 2014 roku – już w trzy lata po przyjęciu, co wskazuje zarówno na istnienie potrzeby państw członkowskich w zakresie prawnie wiążącego traktatu, który wspierałby je w staraniach o wyeliminowanie przemocy ze względu na płeć, jak i na ich polityczne przywiązanie do zasad i wartości zapisanych w konwencji.

■ Pomimo jasno ustanowionych celów konwencji, wagi zjawiska i jego wpływu na ofiary i na społeczeństwo, pewne grupy religijne i ultrakonserwatywne rozpowszechniają w ostatnich latach fałszywą narrację dotyczącą konwencji, szczególnie wokół koncepcji „płci społeczno-kulturowej” (gender) zawartej w tekście. To błędne przedstawianie konwencji musi zostać pokazane i należy zająć się nim poprzez podkreślenie celów Konwencji Stambulskiej: wyeliminowanie przemocy wobec kobiet i ochrona przysługujących kobietom praw człowieka.

JAKIE SĄ CELE KONWENCJI STAMBULSKIEJ?

■ Zakończenie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej musi być ważnym celem polityki każdego rządu, który jest zaangażowany w ochronę praw człowieka dla wszystkich. W ciągu ponad 30 minionych lat w licznych państwach członkowskich Rady Europy podjęto wiele ważnych kroków, ale istniejące prawo jest często niewystarczająco wdrażane, usługi wsparcia dla ofiar są ograniczone i niedofinansowane, a seksistowskie postawy nadal występują powszechnie. Ponadto prawo i dostępne wsparcie bardzo się od siebie różnią w poszczególnych krajach, powodując olbrzymie dysproporcje w ochronie.

■ Konwencja Stambulska zwraca się do rządów, które ją ratyfikowały, o podjęcie kompleksowych środków w celu zajęcia się wszelkimi formami przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Każdy z przepisów konwencji ma na celu zapobieganie przemocy, pomoc ofiarom i zapewnienie, by sprawcy stanęli przed obliczem wymiaru sprawiedliwości. Konwencja wymaga penalizowania i obłożenia sankcjami prawnymi różnych form przemocy wobec kobiet, np. przemocy domowej, nękania, molestowania seksualnego i przemocy psychologicznej. Nazwanie po imieniu przemocy wobec kobiet i wiedza, że stanowi ona przestępstwo, pomoże w eliminacji tego zjawiska.

■ Opracowanie konwencji, która zawiera zestaw prawnie wiążących standardów dla lepszej ochrony i wsparcia, stanowi ważny krok w kierunku kompleksowej i zharmonizowanej reakcji, w celu zapewnienia wszystkim kobietom życia wolnego od przemocy.

JAKA JEST WARTOŚĆ DODANA KONWENCJI STAMBULSKIEJ?

■ Konwencja jasno stanowi, że przemoc wobec kobiet i przemoc domowa nie mogą być dłużej uważane za sprawy prywatne, ale że państwa mają obowiązek, poprzez kompleksowe i zintegrowane polityki, zapobiegać przemocy, chronić ofiary i karać sprawców. Przyjmując konwencję rządy zobowiązują się do zmiany swojego prawa, wprowadzenia praktycznych środków i przeznaczenia zasobów na rzecz całkowitego braku tolerancji dla przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Zapobieganie i zwalczanie takiej przemocy nie jest już kwestią dobrej woli, ale prawnie wiążącym zobowiązaniem. Pomoże to ofiarom w całej Europie i poza nią.

■ Poza zobowiązaniami prawnymi, konwencja stanowi również ważny sygnał polityczny dla całego społeczeństwa, że przemoc wobec kobiet i przemoc domowa są nieakceptowalne. Jej wizja to rzucenie światła na rzeczywistość wielu kobiet i dziewcząt, które doświadczają przemocy, w celu podniesienia świadomości społecznej, zaś w długiej perspektywie czasowej – zmiana mentalności.

CZY KONWENCJA STAMBULSKA MA ZASTOSOWANIE JEDYNNIE DO KOBIEC?

— Nie. Konwencja ma zastosowanie głównie do kobiet, ponieważ obejmuje formy przemocy, których doświadczają jedynie kobiety z tego powodu, że są kobietami (przymusowa aborcja, okaleczenie narządów płciowych) lub też takie, których kobiety doświadczają znacznie częściej niż mężczyźni (przemoc seksualna i gwałt, nękanie, molestowanie seksualne, przemoc domowa, przymusowe małżeństwo, przymusowa sterylizacja). Takie formy przemocy to rezultat nierównych stosunków władzy między kobietami i mężczyznami i konsekwencja dyskryminacji kobiet.

— Jednak mężczyźni również doświadczają pewnych form przemocy objętych konwencją, takich jak przemoc domowa i przymusowe małżeństwo, chociaż rzadziej i w mniej dotkliwej formie. Konwencja uznaje to i zachęca strony do stosowania jej przepisów w stosunku do wszystkich ofiar przemocy domowej, w tym mężczyzn, dzieci i osób starszych. Państwa mogą zdecydować, czy będą stosować konwencję w stosunku do tych ofiar przemocy domowej.

DLACZEGO KONWENCJA STAMBULSKA MÓWI O „ZWIĄZANYM Z PŁCIĄ” CHARAKTERZE PRZEMOCY WOBEC KOBIEC I PRZEMOCY DOMOWEJ?

— Konwencja mówi o „związany z płcią” charakterze przemocy wobec kobiet, czy też o „przemocy ze względu na płeć”, ponieważ zajmuje się formami przemocy skierowanej przeciwko kobietom z tego powodu, że są kobietami i/lub dotyczącej kobiety w nieproporcjonalnie większym stopniu (zobacz powyżej). To również z tego powodu przemocą wobec kobiet i przemocą domową nie można się zająć bez spojrzenia na kwestie równości płci.

— W konsekwencji konwencja obejmuje eliminację przemocy wobec kobiet i przemocy domowej w kontekście osiągnięcia *de jure* i *de facto* równości płci. Jej preambuła uznaje strukturalny charakter takiej przemocy, która jest zarówno przyczyną jak i konsekwencją nierównych stosunków władzy pomiędzy kobietami i mężczyznami i która ogranicza pełny rozwój kobiet.

■ Konwencja Stambulska nie dąży do „usunięcia różnic” pomiędzy kobietami i mężczyznami, czy też implikowania, że kobiety i mężczyźni są lub powinni być „tacy sami”. Jednakże konwencja wymaga przeciwstawienia się koncepcji zakładającej niższość kobiet wobec mężczyzn. W istocie uprzedzenia, stereotypy, zwyczaje i tradycje nadal faworyzują mężczyzn w wielu sytuacjach, np. w sferze prywatnej i publicznej, w życiu politycznym, w pracy, w systemach edukacji, w sferze zgłaszania przestępstw policji czy w sądzie. To wszystko utrudnia kobietom ujawnianie doświadczeń związanych z przemocą i poszanowanie ich praw.

DLACZEGO KONWENCJA STAMBULSKA ZAWIERA DEFINICJĘ „PŁCI SPOŁECZNO-KULTUROWEJ”?

■ Konwencja nakłada obowiązek zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet w szerszych ramach osiągnięcia równości pomiędzy kobietami i mężczyznami. Jej twórcy odnieśli się zatem do relacji pomiędzy kobietami i mężczyznami, ich ról i atrybutów w społeczeństwie. Dlatego też uznali za ważne przedstawienie definicji pojęcia „płeć społeczno-kulturowa”. Celem tego pojęcia nie jest zastąpienie biologicznej definicji „płci”, ani też pojęć „kobiety” i „mężczyźni”, ale podkreślenie tego, w jak dużym stopniu nierówności, stereotypy, a w konsekwencji – przemoc mają swoje źródła nie w różnicach biologicznych, lecz raczej w konstrukcjach społecznych, takich jak postawy i wyobrażenia dotyczące tego, jak kobiety i mężczyźni funkcjonują i powinni funkcjonować w społeczeństwie.

■ Artykuł 3.c. wyjaśnia, że dla celów konwencji „płeć społeczno-kulturowa” oznacza „społecznie skonstruowane role, zachowania, działania i atrybuty, które dane społeczeństwo uznaje za odpowiednie dla kobiet lub mężczyzn”. Badania wykazały, że pewne role, czy stereotypy powielane są jako niechciane i szkodliwe praktyki i przyczyniają się do akceptowania przemocy wobec kobiet. Dlatego też Artykuł 12.1. obejmuje – jako ogólne zobowiązanie w zakresie zapobiegania przemocy – eliminację uprzedzeń, zwyczajów, tradycji i innych praktyk, które opierają się na idei niższości kobiet lub na stereotypowych rolach kobiet i mężczyzn. Z kolei zrozumienie wpływu takich uprzedzeń, zwyczajów i tradycji umożliwia rządowi „rozumienie przemocy uwzględniające aspekt płci społeczno-kulturowej”, zgodnie z wymaganiami konwencji.

■ Zdefiniowanie terminu „płeć społeczno-kulturowa” pomaga również w zrozumieniu definicji „przemocy wobec kobiet ze względu na płeć”, która oznacza „przemoc skierowaną przeciwko kobiecie ponieważ jest kobietą lub taką przemoc, która dotyka kobiety w nieproporcjonalnie większym stopniu”, zgodnie z definicją z Artykułu 3.d.

■ Pojęcie „płeć społeczno-kulturowa” (gender) nie po raz pierwszy pojawia się w międzynarodowych instrumentach prawnych. Jednak trudności związane z przetłumaczeniem terminu „gender” i odróżnieniem go od pojęcia „płeć” (sex) w językach, w których nie istnieje dokładny odpowiednik, są czasem wykorzystywane do podsycania kontrowersji związanych z konwencją i jej konsekwencjami. Trudności takie nie mogą stanowić pretekstu dla odrzucenia konwencji lub przeszkody w jej wdrażaniu: konwencja nie wymaga dostosowania krajowych systemów prawnych do uwzględnienia w nich pojęcia „płeć społeczno-kulturowa”, lecz wykorzystuje to określenie do wyjaśnienia celu środków, o których przyjęcie i wdrożenie zwraca się do państw. Konwencja została już ratyfikowana i wdrożona w krajach używających języków (należących do różnych grup językowych, takich jak germańska, romańska, słowiańska), w których nie ma dokładnego odpowiednika słowa „gender” i nie prowadziło to do powstania kontrowersji.

CZY ZAPEWNIENIE WIĘKSZYCH PRAW KobietOM STANOWI ZAGROŻENIE DLA RODZIN?

■ Celem konwencji nie jest regulowanie życia rodzinnego i/lub modeli rodziny; zatem nie zawiera ona ani definicji „rodziny”, ani nie promuje określonego typu rodziny. Konwencja wymaga od rządów zapewnienia bezpieczeństwa ofiarom, które są zagrożone w domu lub przez członków rodziny, małżonków czy partnerów, co niestety jest najczęstszą formą przemocy.

■ Z tego powodu, że celem konwencji jest zajęcie się przemocą wobec kobiet i przemocą domową, gdziekolwiek ma ona miejsce, jej zastosowanie nie ogranicza się do partnerów, którzy zawarli związek małżeński zgodnie z prawem, ale rozciąga się na wszystkich partnerów, w związkach małżeńskich i pozamałżeńskich, tej samej lub innej płci. Żadna grupa ofiar nie jest wyłączona spod ochrony z powodu jej stanu cywilnego, czy też jakiegokolwiek innej podstawy dyskryminacji objętej konwencją.

■ Każdej osobie żyjącej w związku, w którym dochodzi do przemocy, konwencja stara się zaferować bezpieczeństwo, ochronę i wsparcie oraz perspektywę odbudowania życia wolnego od przemocy. Jest to szczególnie ważne, gdy w sprawę uwikłane są dzieci, ponieważ bycie świadkiem przemocy w domu jest również bardzo szkodliwe. Rzutuje to na całe życie dzieci. Dlatego też – w rodzinach dotkniętych przemocą – konwencja przedkłada bezpieczeństwo ponad prawa do opieki. Konwencja Stambulska nie podważa korzyści płynących ze wspólnej opieki, ale ma na celu zapewnienie, by kontakt z dzieckiem nie zagrażał prawom i bezpieczeństwu ofiar i samych dzieci. Prawdziwym zagrożeniem dla rodzin jest właśnie przemoc, a nie środki, które mają na celu ochronę i wspieranie ofiar.

CO KONWENCJA STAMBULSKA MÓWI O STEREOTYPACH ZWIĄZANYCH Z PŁCIĄ SPOŁECZNO-KULTUROWĄ I EDUKACJI?

■ Powielanie stereotypów związanych z płcią społeczno-kulturową w edukacji oznacza ograniczanie rozwoju naturalnych talentów i zdolności dziewcząt i chłopców, ich wyborów edukacyjnych i zawodowych, jak również ich życiowych szans. Edukacja, którą otrzymują dzieci znacząco wpływa na to, jak myślą o sobie samych, swoich rówieśnikach i jakie mają relacje z przedstawicielami drugiej płci. Nic, czego uczą instytucje edukacyjne, nie powinno prowadzić młodego pokolenia do wiary w to, że dyskryminacja ze względu na płeć i przemoc wobec kobiet są akceptowalne.

■ Z tego powodu Konwencja Stambulska dąży do promowania, poprzez sektor edukacyjny, wartości równości płci, wzajemnego szacunku i relacji międzyludzkich bez przemocy, niestereotypowych ról społeczno-kulturowych przypisywanych płciom, prawa do nienaruszalności osobistej oraz świadomości w zakresie przemocy ze względu na płeć i potrzeby przeciwdziałania jej (Artykuł 14). Uczenie dzieci o takich wartościach pomaga im stać się pełnymi szacunku i demokratycznymi obywatelami. Nie wpływa na ich orientację seksualną, ani tożsamość płciową.

■ Twórcy Konwencji uznali to za ważny aspekt zapobiegania przemocy wobec kobiet, ponieważ postawy, przekonania i wzorce zachowań kształtują się na bardzo wczesnym etapie życia. Uczenie powyższych wartości w ramach edukacji formalnej i nieformalnej może w znacznym stopniu pomóc w uczynieniu przemocy wobec kobiet nieakceptowalną. Artykuł 14 daje

maksimum elastyczności stronom, ponieważ decyzja o tym, kiedy i jak zorganizują to nauczanie leży całkowicie w ich gestii.

■ Eliminowanie stereotypów związanych z płcią nie jest równoznaczne z odrzuceniem wszystkich tradycji i zwyczajów. Przekazywanie zwyczajów czy wierzeń z pokolenia na pokolenie jest ważne dla kształtowania naszej tożsamości. Niektóre zwyczaje i tradycyjne praktyki są jednak szkodliwe dla kobiet i dziewcząt i mogą spowodować ryzyko narażenia ich na przemoc. Celem musi być zatem dekonstrukcja stereotypów mających wpływ na kobiety i mężczyzn, które są przywoływane dla uzasadnienia takich szkodliwych tradycji. Chodzi o zapewnienie, by kobiety i dziewczęta były bezpieczne w ich własnych rodzinach i wszędzie, a nie o „proszenie chłopców, by ubierali się i bawili jak dziewczęta” i vice versa.

JAK KONWENCJA STAMBULSKA ODNOŚ SIĘ DO KWESTII ORIENTACJI SEKSUALNEJ I TOŻSAMOŚCI PŁCIOWEJ?

■ Konwencja Stambulska nie ustanawia nowych standardów w odniesieniu do tożsamości płciowej i orientacji seksualnej, w tym do prawnego uznawania par tej samej płci.

■ Zasada niedyskryminacji z powodu tożsamości płciowej lub orientacji seksualnej opiera się na zobowiązaniach prawnych, które wynikają z innych instrumentów prawnych, przede wszystkim z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (Artykuł 14: zakaz dyskryminacji; Protokół Nr 12) oraz z orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zobacz np. Oliari p. Włochom, 2015, Ratzenböck i Seydl p. Austrii, 2017) jak również z *Zalecenia CM/Rec(2010)5 Komitetu Ministrów Rady Europy dla Państw Członkowskich w zakresie środków zwalczania dyskryminacji opartej na orientacji seksualnej lub tożsamości płciowej*.

■ Konwencja Stambulska zakazuje dyskryminacji z wielu powodów, w tym z powodu tożsamości płciowej i orientacji seksualnej (Artykuł 4, ustęp 3). Ma to na celu ochronę i wsparcie wszystkich ofiar przemocy, niezależnie od ich cech. Stosowanie przepisów konwencji bez dyskryminacji z powodu tożsamości płciowej oznacza np. zapewnienie, żeby tożsamość płciowa osób transpłciowych nie stanowiła przeszkody dla udzielenia im wsparcia i ochrony zagwarantowanych w odniesieniu do przemocy domowej, napastowania seksualnego, gwałtu czy przymusowego małżeństwa. To samo dotyczy kobiet w związkach tej samej płci, po to

by wszystkie kobiety, w tym lesbijki, kobiety biseksualne i transpłciowe, miały np. dostęp do schronisk dla ofiar przemocy domowej i prawo do życia wolnego od przemocy. Może to również obejmować gejów mierzących się z przemocą domową.

CZAS, BY ZAKOŃCZYĆ SPEKULACJE I BŁĘDNE INFORMACJE NA TEMAT KONWENCJI STAMBULSKIEJ

■ Nie ma żadnego drugiego dna, czy „ukrytego planu” Konwencji Stambulskiej. Konwencja Stambulska jest wynikiem długich negocjacji, które doprowadziły do jej przyjęcia w drodze konsensusu przez wszystkich członków Rady Europy. Opiera się na wypróbowanych i sprawdzonych politykach i przepisach prawa, które przyniosły pozytywne rezultaty na poziomie państw członkowskich.

■ Jej cele są jasno określone w Artykule 1: zapobieganie, ochrona i ściganie przemocy wobec kobiet i przemocy domowej. Oznacza to zajęcie się główną przyczyną takiej przemocy: nierównościami pomiędzy kobietami i mężczyznami w naszych społeczeństwach. Dlatego właśnie konwencja zawiera kilka przepisów, które kwestionują utrzymujące się koncepcje o niższości kobiet wobec mężczyzn i o rolach i zachowaniach, które jedynie kobiety lub jedynie mężczyźni powinni przyjmować w sferze prywatnej i publicznej.

■ Z tego punktu widzenia Konwencja Stambulska nie naciska na realizację planu, który „zagroziłby” strukturze i wartościom społeczeństw. Nie narzuca też żadnych życiowych wyborów kobietom czy mężczyznom. Konwencja nie obliguje nikogo do przyjęcia określonego stylu życia, niezależnie od tego, czy chce być opiekunem, rodzicem, czy też wybiera błyskotliwą karierę. Jednakże sprzeciwia się usiłowaniu:

- ▶ ograniczania kobiet i mężczyzn do pełnienia przez nich tradycyjnych ról, a tym samym ograniczania ich osobistego, edukacyjnego i zawodowego rozwoju oraz ogólnie – możliwości życiowych;
- ▶ usprawiedliwiania i utrzymywania patriarchy, historycznych stosunków władzy mężczyzn nad kobietami, jak również postaw seksistowskich, które powstrzymują postęp w zakresie równości płci;
- ▶ przeciwstawiania się prawu kobiet do życia wolnego od przemocy.

BYĆ STRONĄ KONWENCJI STAMBULSKIEJ: ZJEDNOCZENI, BY ZAKOŃCZYĆ PRZEMOC WOBEC KOBIEC

— Konwencja Stambulska już obecnie ma pozytywny wpływ na życie kobiet w całej Europie. Zwracanie się do rządów o zapobieganie przemocy wobec kobiet, o ochronę i wsparcie ofiar oraz o karanie sprawców w ramach jednego kompleksowego wysiłku, by zakończyć taką przemoc, oznacza zwrócenie kobietom, które są ofiarami, godności – najwyższej wartości zgodnie z Europejską Konwencją Praw Człowieka (Y.Y. p. Turcji, 2015) i przeniesienie działań na rzecz zapewnienia kobietom ich podstawowych praw człowieka ze sfery działalności charytatywnej do głównego nurtu polityki państwa.

— Konwencja Stambulska zapoczątkowała i doprowadziła do istotnych zmian w prawie, stworzenia nowych i lepszych usług i świadczeń dla ofiar, przydzielenia zasobów i intensyfikacji wysiłków w zakresie szkoleń. Konkretne przykłady z krajów implementujących konwencję obejmują: przyjęcie przepisów wprowadzających nowe definicje nękania i molestowania seksualnego; zmianę definicji gwałtu na opartą raczej na braku zgody niż na dowodzie użycia siły; tworzenie „skoordynowanych reakcji społeczności”, w ramach których specjaliści, do których trafiły ofiary, przekazują sprawę do interdyscyplinarnego zespołu w celu zapewnienia wsparcia; stworzenie całodobowych krajowych telefonów zaufania, pomagających kobietom w uzyskaniu porad w najbliższej okolicy; tworzenie schronisk finansowanych ze środków publicznych w okolicach, w których wcześniej nie były one dostępne; wprowadzanie problematyki przemocy wobec kobiet do programów różnych kierunków studiów (prawo, medycyna, pielęgniarstwo, psychologia, nauki społeczne itd.); zapewnianie specjalnych szkoleń dla sędziów, prokuratorów i prawników, w celu poprawy dostępu kobiet do ochrony i środków zaradczych.

— Generalnie – Konwencja Stambulska stworzyła impuls dla lepszych polityk, usług i świadczeń oraz debaty w sprawie przemocy, jakiej doświadczają kobiety i dziewczęta, a także sposobów udzielania im pomocy i umacniania ich samodzielnej pozycji. Osoby zajmujące się tą kwestią zawodowo na różnych poziomach (organy ścigania, służby socjalne, doradztwo i wsparcie itd.) wykorzystały ten nowy bodziec i widzą podwyższoną świadomość w tym zakresie. Potrzeba działania jest realna. Eliminacja przemocy wobec kobiet powinna być celem, który jednoczy nas wszystkich.

Konwencja Stambulska Rady Europy o zapobieganiu i zwalczaniu przemocy wobec kobiet i przemocy domowej: zapobieganie przemocy, ochrona ofiar i ściganie sprawców w celu zajęcia się tym poważnym naruszeniem praw człowieka.

www.coe.int/conventionviolence
conventionviolence@coe.int

www.coe.int

Rada Europy to wiodąca na kontynencie organizacja praw człowieka. Ma 47 państw członkowskich, w tym wszystkich członków Unii Europejskiej. Wszystkie państwa członkowskie Rady Europy przystąpiły do Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, traktatu stworzonego po to, by chronić prawa człowieka, demokrację i rządy prawa. Europejski Trybunał Praw Człowieka nadzoruje implementację Konwencji w państwach członkowskich.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE